

บทที่ ๙

ความดีสูงสุด

คำสอนที่สำคัญที่สุดในทุกศาสนา คือ ความดีสูงสุดหรือความจริงสูงสุดหรือจุดหมายสูงสุดซึ่งแต่ละศาสนาทธิบายไว้ดังนี้

๙.๑ ศาสนาฮินดู

สิ่งที่ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์นั้นเรียกว่า “ปรมาตมัน” หรือ “พรหมัน” เป็นผู้ให้กำเนิดสรรพสิ่ง เป็นความจริงสูงสุด ซึ่งดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ เป็นบุรุษสูงสุดเรียกว่า *ปรมาตมะ* ซึ่งไม่เสื่อมเสียเป็นใหญ่ยิ่งแทรกอยู่ในไตรโลก ดำรงอยู่ และดำรงอยู่ในสรรพสิ่ง เช่น ในดวงอาทิตย์ ในดวงจันทร์ ในดิน ฯลฯ

พรหมัน เป็นสิ่งสมบูรณ์(The Absolute) เป็นอันติมะสัจจะ(Ultimate Reality) มีลักษณะสำคัญคือ

- ๑) สัต หมายถึง เป็นสิ่งที่มีอยู่จริง
- ๒) จิต หมายถึง อยู่ในลักษณะที่เป็นจิตบริสุทธิ์ หรือ สัมปชัญญะบริสุทธิ์
- ๓) อานันตะ หมายถึง มีสภาพเป็นความสุขหรือความบันเทิงสูงสุด เรียกว่า “นิรามิสสุข”

อีกทั้งมีอำนาจตั้งที่พระกฤษณะกล่าวว่า “เดชซึ่งมีอยู่ในดวงอาทิตย์ส่องโลกทั้งมวลให้สว่าง เดชซึ่งมีอยู่ในดวงจันทร์ เดชซึ่งมีอยู่ในดวงไฟ ท่านจงรู้เดชนั้นๆ ว่าเป็นเดชของอาดมา อาดมาแทรกอยู่ในวันดิน ทรงกุดทั้งหลายไว้ด้วยโอชา (อำนาจของอาดมา)และอาดมาเป็นโสม(ดวงจันทร์) ซึ่งเป็นตัวรส(กล่าวคือ อมฤต)บำรุงเลี้ยงต้นไม้โอษฐ์” ทั้งปวง”^๓ และปรมาตมันนี้คือความดีสูงสุด เป็นเป้าหมายสูงสุดของมนุษย์ ซึ่งสามารถเข้าถึงได้ ด้วยการปฏิบัติโยคะ

๙.๒ ศาสนาพุทธ

คำสอนที่สำคัญที่สุดของพุทธศาสนา คือ “นิพพาน” หมายถึง ความดับกิเลสและดับทุกข์ หรือสถานที่ปราศจากเครื่องร้อยรัดเสียดแทง หรือสถานที่ออกไปจากตัวตน ถือว่าเป็นความจริงสูงสุด เป็นสภาวะที่สมบูรณ์ เป็นความดีขั้นสูงสุด เป็นสภาวะที่เที่ยงแท้ เป็นสุขนิรันดร์ และนิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง”

มนุษย์สามารถเข้าถึงนิพพานได้ด้วยการปฏิบัติตามมรรค ๘ ผู้ที่เข้าถึงนิพพานแล้วจะมีความสุขตลอดไป ดังข้อความที่ว่า “ความหวั่นไหว ย่อมมีแก่บุคคลผู้ที่ค้นหาทวิภูฏิอาศัย ไม่มีแก่ผู้ที่ค้นหาทวิภูฏิไม่ได้อาศัย เมื่อไม่มีความหวั่นไหวย่อมมีปัสสัทธิ เมื่อมีปัสสัทธิก็ย่อมไม่มีความยินดี เมื่อไม่ยินดีก็ย่อมไม่มีการมาการไป เมื่อไม่มีการมาการไปย่อมไม่มีการจุติและอุปบัติ เมื่อไม่มีการจุติและอุปบัติโลกนี้และโลกหน้าก็ไม่มี ระหว่างโลกทั้งสองก็ไม่มีนี่แลเป็นที่สุดแห่งทุกข”^๕

นิพพานมีชื่อที่ใช้เรียกอยู่มากมาย เช่น

ปณีตะ (สิ่งประณีต)	อนิทัสสนะ (สิ่งไม่แสดงตัว)
อสังขตะ (สิ่งไม่ถูกปรุงแต่ง)	อนาสวะ (สิ่งไม่มีอาสวะ)
อมตะ (สิ่งไม่ตาย)	สัจจะ (ของจริง)
ฐวะ (ของยังยืน)	นิปุณะ (ของละเอียด)
อชชระ(ของที่ไม่คร่ำคร่า)	สันตะ(สิ่งสงบระงับ)
สิวะ(สิ่งเย็น)	ฉันทักขยะ(ที่สิ้นค้นหา)
วิราคะ (ที่คลายกำหนด)	สุทธิ(สิ่งบริสุทธิ์)
มุตติ(ความพ้น)	อปโลติกะ(ไม่มีสิ่งใดทำลายได้)
ปาระ(ฝั่งนอก) ฯลฯ	

และมีชื่อที่ใช้อธิบายนิพพานในเชิงปฏิเสธอีก เช่น

นปฐวี จะว่าดินก็ไม่ใช่	นอาโป จะว่าน้ำก็ไม่ใช่
นเตโช จะว่าไฟก็ไม่ใช่	นวาโย จะว่าลมก็ไม่ใช่
นายโลโก ไม่ใช่โลกนี้	นปรโลโก ไม่ใช่โลกอื่น
นอุภอ จน ทิมสุริยา จะว่าพระจันทร์ พระอาทิตย์ก็ไม่ใช่	
อตถิ ภิกขาว ตทหายตน แต่ว่าสิ่งนั้นมีจริง	

นิพพานเป็นสิ่งที่อธิบายได้ยาก พระพุทธเจ้าจึงได้ตรัสว่า “ฐานะที่บุคคลเห็นได้ยากชื่อว่านิพพาน ไม่มีค้นหา นิพพานนั้นเป็นธรรมจริงแท้ ไม่เห็นได้โดยง่ายเลย ค้นหาอันบุคคลแห่งตลอดแล้ว ก็เลสเครื่องกังวลย่อมไม่มีแก่บุคคลผู้รู้ผู้เห็นอยู่”^๖

๙.๓ ศาสนาคริสต์

ศาสนาคริสต์เชื่อว่าพระเจ้า(พระยะโฮวา) เป็นความจริงสูงสุด เป็นสิ่งแท้จริง ดำรงอยู่เป็นนิรันดรและเป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง ซึ่งพระองค์ได้นฤมิตรสร้างฟ้าและดิน”

จากนั้นได้สร้างสิ่งต่างๆ ตามมา พระเจ้าจึงเป็นพื้นฐานแห่งการถือกำเนิดของสรรพสิ่ง
เหตุนี้ พระเจ้าจึงยิ่งใหญ่ที่สุด เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก”

มีพระเจ้าเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่ดำรงอยู่เป็นนิรันดร และเป็นพระเจ้าองค์เดียว
ดังนั้นจงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าด้วยสุดใจสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยความคิดและ
ด้วยสิ้นสุดกำลังของเจ้า”

ดังนั้นพระเจ้าจึงเป็นความดีสูงสุด การที่มนุษย์จะเข้าถึงพระเจ้าหรือความดี
สูงสุดได้นั้น ก็ด้วยการรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด และที่สำคัญที่สุดคือการมี
ความรัก หรือความปรารถนาที่ต้องให้ผู้ที่ตนรักนั้นมีความชื่นชมยินดีและอยู่เย็นเป็น
สุข ดังคำสอนที่ว่า “ให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักเป็นมาจาก
พระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดมาจากพระเจ้าและรู้จักพระเจ้า ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จัก
พระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก”^{๑๐}

๙.๔ ศาสนาอิสลาม

ศาสนาอิสลามมีทฤษฎีว่า “อัลเลาะห์” หรือ พระเจ้า หรือพระผู้เป็นเจ้า(God)
คือ ความจริงสูงสุด ถึงพร้อมด้วยคุณค่าแห่งความดีทั้งปวง ตั้งข้อความในคัมภีร์
อัลกุรอานที่ว่า “แท้จริงอัลเลาะห์ พระองค์ทรงสัจจะและแท้จริงสิ่งที่พวกเขาอน
นัมัสการนอกเหนือจากพระองค์ล้วนเป็นสิ่งโมฆะ และแท้จริงอัลเลาะห์ทรงไว้ซึ่งความ
สูงส่ง ทรงไว้ซึ่งความยิ่งใหญ่”^{๑๑} “พระองค์ ทรงสิทธิสรรพสิ่งในฟากฟ้าและสรรพสิ่งใน
แผ่นดิน และแท้จริงอัลเลาะห์นั้น พระองค์ทรงร่ำรวยยิ่ง ทรงเป็นที่สรรเสริญยิ่ง”^{๑๒}
“แท้จริงอัลเลาะห์ทรงปราณี ทรงเมตตาต่อมวลมนุษย์เป็นที่สุด”^{๑๓} “แท้จริงอัลเลาะห์
ทรงพละทานยิ่ง ทรงอำนาจยิ่ง”^{๑๔} “ที่จริงอัลเลาะห์ทรงสูงส่งนักทรงอำนาจปกครอง
ทรงสัจจะ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์”^{๑๕} และอัลเลาะห์ทรงอำนาจสิทธิ์ในการ
บริหารฟากฟ้าและแผ่นดิน และยังอัลเลาะห์เท่านั้นเป็นที่กลับคืน (ของทุก ๆ สิ่ง)”^{๑๖}
และอัลเลาะห์ทรงรอบรู้เป็นที่สุดในทุกๆ สิ่ง”^{๑๗} พระองค์คืออัลเลาะห์ซึ่งไม่มีพระเจ้า
อื่นใดนอกจากพระองค์ พระองค์ทรงสิทธิ์ในการสรรเสริญ ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า
และการตัดสินเป็นอำนาจของพระองค์และพวกเจ้าจะต้องถูกส่งตัวกลับสู่พระองค์”^{๑๘}

อัลเลาะห์มีพระนามอื่นๆ ที่ใช้เรียกแทนอยู่ ๙๙ ชื่อที่บ่งบอกถึงคุณลักษณะ
ต่างๆ ได้แก่

อัล-วาฮิด(ผู้ทรงเอกะ)	อัล-ฮักก์(ผู้ทรงเป็นความจริงแท้)
อัล-กุดดุส(ผู้ทรงบริสุทธิ์)	อัล-ฮัยยฺ (ผู้ทรงชีวิต)
อัล-ก๊อยยุม(ผู้ทรงดำรงอยู่โดยพระองค์เอง)	
อัล-อะซิม(ผู้ทรงเป็นที่พึ่งของสิ่งทั้งมวลหรือไม่ทรงพึ่งสิ่งใด)	
อัล-เอาวัล(ผู้ทรงเป็นสิ่งแรก)	อัล-อาคิร(ผู้ทรงเป็นสิ่งสุดท้าย)
อัล-บาเกีย(ผู้ทรงดำรงอยู่ตลอดกาล)	อัล-ฆะนีย์(ผู้ทรงไพบูลย์)
อัล-คอลลิก(ผู้ทรงสร้าง)	อัล-บารีย(ผู้ทรงสร้างชีวิต)
อัล-มุมีต(ผู้ทรงให้ตาย)	อัล-บะดีอ์(ผู้ทรงเป็นต้นกำเนิด)
อัล-วะดุด(ผู้ทรงรัก)	อัล-ละติฟ(ผู้ทรงอ่อนโยน)
อัล-หะลิม(ผู้ทรงขันติ)	อัล-อะซีซ(ผู้ทรงอำนาจ)
อัล-วะฮ์ฮาบ(ผู้ทรงประทานอย่างอนันต์)	อัล-อะซีม(ผู้ทรงยิ่งใหญ่)
อัล-ฎุออร(ผู้ทรงประทานความทุกข์ยาก)	ร็อบ(พระผู้อภิบาล)
อัล-มุตะกิม(ผู้ทรงลงโทษตอบแทน)	อัล-มาลิก(พระผู้เป็นเจ้าของ)
อัล-อะลีย์(ผู้ทรงเกียรติหรือผู้สูงส่ง)	อัล-หะมิด(ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญ)
อัล-อะลิม(ผู้ทรงรอบรู้)	อัล-บาฎีน(ผู้ทรงเร้นลับ)
อัล-ฟัตตาห์(ผู้ทรงพิพากษาสูงสุด)	อัล-อัดล์(ผู้ทรงยุติธรรม)
อัล-นูร(ผู้เป็นแสงสว่าง)	อัล-เราะฮีม(พระผู้ทรงเมตตาเสมอ)
อัล-เราะห์มาน(พระผู้ทรงกรุณาปราณี)	เป็นต้น

มนุษย์สามารถเข้าถึงความจริงสูงสุดหรือความดีสูงสุด(อัลเลาะห์) ได้ด้วยการปฏิบัติตามหลักศรัทธา ๖ ปฏิบัติ ๕

ตารางเปรียบเทียบความดีสูงสุด

หัวข้อ \ ศาสนา	ฮินดู	พุทธ	คริสต์	อิสลาม
ความจริงสูงสุด	ปรมาตมัน	นิพพาน	พระยะโฮวา	อัลเลาะห์
วิธีการเข้าถึง	โยคะ ๘	มรรค ๘	ความรัก	ศรัทธา ๖ ปฏิบัติ ๕

เชิงอรรถ

- ๑ ศรีมัทภควัทธิศา โสลกที่ ๑๗ อรรถายที่ ๑๕
- ๒ ต้นไม้ต่างๆ ไป ที่ออกดอกออกผลเป็นอาหาร
- ๓ ศรีมัทภควัทธิศา โสลกที่ ๑๒-๑๓ อรรถายที่ ๑๕
- ๔ ขุ.ธ. ๒๕/๒๕/๓๕
- ๕ ขุ.อ. ๒๕/๑๖๑/๑๗๗
- ๖ ขุ.อ. ๒๕/๑๕๙/๑๗๖
- ๗ ปฐมกาล ๑:๑
- ๘ ปฐมกาล ๒๔:๓
- ๙ มาระโก ๑๓:๓๐-๓๑
- ๑๐ ๑ โยฮัน ๔:๗-๙
- ๑๑ ๒๒:๖๒
- ๑๒ ๒๒:๖๔
- ๑๓ ๒๒:๖๕
- ๑๔ ๒๒:๗๔
- ๑๕ ๒๓:๑๑๖
- ๑๖ ๒๔:๔๒
- ๑๗ ๒๔:๖๔
- ๑๘ ๒๘:๗๐

พิมพ์ที่... สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง
Ramkhamhaeng University Press.

ศาสนาเปรียบเทียบ

PY42542187

33.00 B